

Επιβιώσεις της ακαδημαϊκής εντοίχιας εκκλησιαστικής ζωγραφικής στον 20ο αιώνα

/ [Γενικά](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Νικόλαος Γραίκος

Επιβιώσεις της ακαδημαϊκής εντοίχιας εκκλησιαστικής ζωγραφικής στον 20ο αι.
Λαϊκές προτιμήσεις και κίνημα επιστροφής στην «παράδοση»

Η ελληνική τέχνη από τις αρχές του 20ου αι. μέχρι και τις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, χαρακτηρίζεται από τη διστακτική υιοθέτηση των ιδεών του μοντερνισμού και συγχρόνως ως περίοδος εκ νέου ερμηνείας ζητημάτων, που σχετίζονται με την «παράδοση» και την ελληνικότητα (1). Ο ακαδημαϊσμός και γενικότερα η εμμονή στις αξίες της φυσιοκρατικής αναπαράστασης, που εξακολουθούν να υπάρχουν στο εικαστικό τοπίο της εποχής, θεωρήθηκαν από την έρευνα ως «ελάσσονες» τάσεις, τις οποίες υποστήριζαν διαφορετικές κοινωνικές ομάδες, με αντιφατικούς πολλές φορές στόχους, όπως το συντηρητικό τμήμα της αστικής τάξης από τη μια κι ένα τμήμα της μαρξιστικής διανόησης από την άλλη. Οι θεωρήσεις αυτές, έχοντας ως βάση της ερμηνείας τους κυρίως το αισθητικό κριτήριο, στην ουσία θέτουν περισσότερα ερωτήματα παρά επιλύουν τα παλαιότερα. Ποιες για παράδειγμα είναι οι ερμηνευτικές σταθερές των έννοιες «ελάσσων τέχνη»; Μήπως συνδέεται με την παραγωγή «χαμηλής καλλιτεχνικής και αισθητικής αξίας» προϊόντων; Ποια είναι όμως η σημασία αυτής της οριοθέτησης μέσα από τους φακούς της ιστορικής και της πολιτισμικής εξήγησης; [\(περισσότερα...\)](#)